

Arrest

nr. 86 033 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 27 december 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Verzoekers verklaarden dat ze op 13 december 2011 een asielaanvraag hebben ingediend in Polen en dat ze van 13 december 2011 tot 25 december 2011 in het transit opvangcentrum Bela Podlaska hebben verbleven.

1.3. Op 25 december 2011 zouden ze dan Polen verlaten hebben en naar België gereisd zijn. Verzoeker voegde toe dat er 1.200€ betaald werd voor zijn moeder en broers en zus om te reizen naar België.

1.4. Verzoekers verklaarden geen familieleden in België of Europa te hebben.

1.5. Op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij in België een asielaanvraag wilde indienen antwoordde verzoekster dat ze in Polen hoorde dat het gevaarlijk was daar en dat iemand verteld had dat België een goed land was omdat Tsjetsjenen er opvang krijgen. Verder verklaarde ze dat ze zelf geen problemen heeft gekend in Polen.

1.6. Verzoeker antwoordde dat zijn moeder besliste om naar België te komen en er een asielaanvraag in te dienen. Ook verzoeker geeft aan geen problemen te hebben gekend in Polen.

1.7. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekers werden geen problemen vermeld.

1.8. De Belgische autoriteiten richtten op 26 januari 2012 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten bij toepassing van artikel 16.1.c) van de Dublin II-Verordening.

1.9. De Poolse autoriteiten stemden op 30 januari 2012 in met het verzoek tot terugname van verzoekers, bij toepassing van artikel 16.1.d) van de Dublin II-Verordening.

1.10. Op 28 februari 2012 dienden ze dan een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 8 maart 2012 onontvankelijk werd verklaard daar het standaard medische getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.11. Verzoekers kregen op 13 maart 2012 elk een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

De motieven van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster T.M. luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1998 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten T. M. (...)
geboren te (...), op(in) (...)
van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar vier kinderen, waarvan een meerderjarig (OV 6936393) vroegen op 27.12.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.12.2011 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Ze stelde dat ze van 13.12.2011 tot 25.12.2011 in het opvangcentrum Bela Podiaska in Polen verbleef. Op 25.12.2011 verliet de betrokkene Polen en kwam op 26.12.2011 aan in België. De betrokkene verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Ze legt een binnenlands paspoort voor van de Russische Federatie met nummer 2606221741 afgegeven te Malgobek op 04.03.2009. Haar internationaal paspoort zou volgens de betrokkene door de Poolse instanties zijn Ingehouden. Op 26.01.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 30.01.2012 op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 Instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg, nadat ze eerder asiel vroeg in Polen (vraag 18) en of ze redenen heeft, d met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat, Polen, zouden rechtvaardigen (vraag 21). D betrokkene antwoordde dat ze in Polen hoorde dat het in Polen gevaarlijk was en dat België een goed land is, waar Tsjetsjenen worden

opgevangen. Ze voegde toe dat ze hoorde dat Polen onveilig is, maar stelde tegelijkertijd geen problemen te hebben gekend in Polen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Met betrekking tot de verklaring van de betrokkene dat ze vernam dat het onveilig is in Polen merken we op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten, ervaringen en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We beklemtonen dat de betrokkene tijdens haar verhoor uitdrukkelijk stelde dat ze in Polen geen problemen kende. Ze verbleef van haar binnenkomst op 13.12.2011 tot aan haar vertrek naar België op 25.12.2011 in een opvangcentrum in Bela Podlaska. Ze hoorde van anderen dat Polen een onveilig land zou zijn, maar brengt zelf geen feiten of ervaringen aan, die met betrekking op haar persoonlijke situatie daarop zouden wijzen. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We merken verder ook op dat de betrokkene zich voor eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid in Polen kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de elementen van het asioldossier kan niet worden besloten dat de Poolse instanties niet de nodige bijstand en bescherming zouden kunnen bieden.

Polen stemde met het akkoord van 30.01.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse Instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde Internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/B5JEG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar kinderen geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor geen melding van gezondheidsproblemen. Ze bracht in het kader van haar asielaanvraag geen medische attesten aan. Er is den ook geen grond om te stellen dat een overdracht aan Polen vanwege redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We wijzen erop dat de betrokkene op 28.02.2012 een aanvraag indiende voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. De bevoegde diensten beoordeelden deze aanvraag op 08.03.2012 als onontvankelijk.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse Instanties.”

De motieven van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker T.Mr. luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1998 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten T. Mr. (...)
geboren te (...), op(in) (...)
van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 27.12.2011 asiel in België, samen met zijn moeder en minderjarige zus en broers (OV 6936368). Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.12.2011 asiel vroeg in Polen. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Hij stelde dat hij van 13.12.2011 tot 25.12.2011 in een opvangcentrum in Polen verbleef. Op 25.12.2011 verliet de betrokkene Polen en kwam op 26.12.2011 aan in België. De betrokkene verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Hij legt een binnenlands paspoort voor van de Russische Federatie met nummer 2608206171 afgegeven te Malgobek op 19.06.2008. Op 26.01.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 30.01.2012 op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 Instemden met ons verzoek. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg, nadat hij eerder asiel vroeg in Polen (vraag 18) en of hij redenen heeft, die met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat, Polen, zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene antwoordde dat zijn moeder besliste vanuit Polen naar België te gaan. Verder stelde hij geen problemen te hebben gekend in Polen. Hij bracht geen redenen aan, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese Instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We merken op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten, ervaringen en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We beklemtonen dat de betrokkene tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk stelde dat hij in Polen geen problemen kende. Hij verbleef van zijn binnenkomst op 13.12.2011 tot aan zijn vertrek naar België op 25.12.2011 in een opvangcentrum. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Polen stemde met het akkoord van 30.01.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde Internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het

gemeenschapsrecht en d ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielaanvraag en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals d zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn moeder en broers en zus geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen melding van gezondheidsproblemen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen medische attesten aan. Er is dan ook geen grond om te stellen dat een overdracht aan Polen vanwege redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We wijzen er op dat de betrokkene op 26.02.2012 een aanvraag indiende voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. De bevoegde diensten beoordeelden deze aanvraag op 08.03.2012 als onontvankelijk. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook bestolen dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de artikelen 3, 8 en 18 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 19, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

2.2. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe:

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 3, 8 en 18 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, artikelen 18, 19, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

1/ Verzoekers betwisten niet enige tijd in Polen te hebben verbleven en via Polen Europa te zijn binnen gekomen. Overeenkomstig de Dublin-II Verordening zijn de Poolse overheden in beginsel bevoegd voor de asielaanvraag van verzoekers. Verzoekers hebben echter persoonlijk ondervonden tijdens hun verblijf in Polen dat hen geen enkele hulp werd aangeboden. Er werden vingerafdrukken genomen en ze dienden een document te ondertekenen. Dit allemaal zonder bijstand van een tolk.

2/ Verzoekers vinden wel een bevestiging van hun ervaringen terug in rapporten en rechtspraak van het EHRM. Het EHRM heeft meermaals gesteld dat een kandidaat-vluchteling niet mag worden uitgewezen naar een land waar hij zal worden blootgesteld aan schending van artikel 3 van het EVRM. België kan zich echter niet verschuilen achter de toepassing van de Dublin —11-verordening. Bij een strikte toepassing van voornoemde verordening dient besloten te worden dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers. Verweerster dient echter na te gaan of verzoekers niet zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Tegenpartij heeft op dit punt een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Tegenpartij gaat er steeds vanuit dat een lidstaat van de Europese Unie verondersteld wordt de fundamentele rechten te waarborgen, aangezien zij ook de Conventie van Genève hebben ondertekend. Een veronderstelling is in casu niet voldoende. Men dient werkelijk een onderzoek te voeren. (EHRM 26 april 2005, Muslini/ Turkije, § 66; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §131; EI-IRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/ Nederland, § 148)

3/ In de bestreden beslissingen wordt door tegenpartij gesteld dat Polen de asielaanvraag zal onderzoeken. Polen kan echter niet voldoende bescherming bieden aan verzoekers, gelet op hun afkomst. De man van verzoekster, de heer Tsetchoyev Akhrnetguiri, was één van de oprichters van de mensenrechtenorganisatie "MACHR". Onder enorme druk van de autoriteiten heeft hij de organisatie dienen te verlaten. Het gezin kende hierdoor enorme problemen. Verleden jaar werd voornoemd persoon ontvoerd. Men had geen verder nieuws over hem.

Verzoekers kregen sindsdien uitnodigingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken om zich aan te bieden voor verhoor. Verzoekers hebben deze oproepingen in hun bezit. Verzoekers kregen een enorme angst en besloten daarom het land te verlaten. Op 13/12/2011 kwamen ze aan in Polen waar ze een asielaanvraag indienden. Verzoekers werden ondergebracht in het opvangcentrum "Bela Podlaska". Dit is een centrum van de socialisten. Het bevindt zich in een deel van Polen dat ooit tot Rusland heeft toebehoord. Tot op vandaag laat dit zijn sporen na en is er een band met Rusland te bespeuren. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat hun dossier zal worden overgemaakt aan Rusland. Men voelt de nervositeit in het desbetreffende centrum. Er verblijven overwegend asielzoekers uit Tsjetsjenië en Ingoesjetië. Bijna niemand blijft er en verlaat het centrum. Bijgevolg besloten verzoekers eveneens het centrum te verlaten daar ze in enorme angst leefden.

Een paar weken geleden, kregen verzoekers het bericht dat haar man/hun vader werd gedood op 3 maart 2012. Deze operatie is in de media verschenen (stuk 4). Verzoekers zijn ervan overtuigd geen rust te zullen kennen in Polen en er niet de nodige bescherming te krijgen, waar ze recht op hebben daar de invloed van Rusland en Russische mensen er heel sterk aanwezig is. Door de recente gebeurtenissen, met name de moord op haar man/hun vader, hebben verzoekers een psychologische begeleiding nodig dewelke zij in Polen nooit zullen krijgen.

4/ Verzoekers wensen ook te benadrukken dat Polen er zich niet van onthoudt om kandidaat- vluchteling te refouleren.

5/ De actuele situatie in Polen wordt miskend door tegenpartij en ze maken hierbij een enorme beoordelingsfout.

6) Het standpunt van DVZ, welk berust op verkeerde feitelijke gronden, was determinerend teneinde de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoekers te betekenen en zodoende hun verwijdering naar Polen te bewerkstelligen. Bovendien druist de motivering van DVZ in tegen objectieve verslagen van onafhankelijke organisaties zoals o.a. het UNJ-ICR. DVZ kan ook niet ontkennen dat de Europese Commissie bijzonder bekommerd is om het lot van asielzoekers in Polen.

7/ Verwerende partij kan dus niet ernstig beweren dat verzoekers niet behoren tot een kwetsbare groep en dat die kwetsbare groep op systematische wijze wordt onderworpen aan folteringen of mensenonterende behandelingen bij overbrenging naar Polen.

8/ Uit een geheel van documenten uitgaande van verschillende organisaties blijkt dat in hoofde van verzoekers wel degelijk een groot risico tot opsluiting en repatriëring bestaat, en zij als dusdanig riskeren blootgesteld te worden aan een behandeling die strijdig is met het artikel 3 EVRM.

Indien verzoekers naar Polen worden overgebracht, staat het ontegensprekelijk vast dat verzoekers zich in één van de bovenvermelde gevallen zullen bevinden en aldus riskeren terug naar hun land van herkomst te worden gestuurd zonder dat hun asielaanvraag werd onderzocht. Verwerende partij was op de hoogte of minstens had op de hoogte moeten zijn van de hachelijke situatie waarin asielzoekers in Polen verkeren. Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking - die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden - moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat; Voormelde beslissing is echter niet afdoende gemotiveerd; In het begrip afdoende ligt enerzijds het evenredigheidsbeginsel, anderzijds de draagkrachtvereiste besloten;

De draagkracht slaat op vier elementen, zijnde dé logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de Juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid)' In casu wordt er niet aan de draagkrachtvereiste voldaan daar talrijke verslagen uitgaande van verschillende internationale organisaties immers melding maken van het gegeven dat Tsjetsjeense asielzoekers in Polen het voorwerp uitmaken van onmenselijke en vernederende behandelingen, terwijl de bestreden beslissingen gewag maken van het gegeven als zouden verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Polen een onmenselijke of vernederende behandeling riskeren. Verzoekers zien niet in welke bewijzen zij nog

meer kunnen bijbrengen teneinde het risico op voormelde behandelingen aannemelijk te maken, nu blijkt dat zij bewijzen bijbrengen waaruit blijkt dat asielzoekers systematisch worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, en dat hij tot die kwetsbare groep behoort;

Op grond van de hierboven uiteengezette argumenten zijn verzoekers de mening toegedaan dat:

- de uitvoering van de beslissing eveneens strijdig is met artikel 3 van EVRM vermits verzoekers, en de jonge kinderen blootgesteld zullen worden aan onmenselijke behandelingen in Polen.*
- de bestreden beslissing ook strijdig is met artikel 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie daar zijn asielrecht de facto en de iure ontnomen wordt en daar hij reëel aan onmenselijke en vernederende behandelingen blootgesteld wordt in Polen zelf of in een derde land ten gevolge van het desastreus asielbeleid.*
- de bestreden beslissing evenmin beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 vreemdelingenwet vereist zijn.”*

2.3. Verzoekers stellen samenvattend niet te betwisten dat ze enige tijd in Polen hebben verbleven, doch dat ze tijdens hun verblijf in Polen ondervonden dat hen geen enkele hulp werd aangeboden. Ze zouden een bevestiging van hun ervaring terugvinden in algemene rapporten. Polen zou geen voldoende bescherming kunnen bieden gelet op hun afkomst. Ze voegen toe dat er overwegend asielzoekers uit Tsjetsjenië en Ingoesjetië verblijven en dat bijna niemand het centrum verlaat. Na een paar weken zouden ze het bericht hebben gekregen dat hun man/vader gedood werd en zijn er van overtuigd dat ze geen rust zullen kennen in Polen.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.5. In de motivering van de bestreden beslissing(en) wordt zo, onder meer, naast nog andere motieven en overwegingen in de omstandige motivering, vastgesteld dat:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

(...)

De betrokkene en haar vier kinderen, waarvan een meerderjarig (OV 6936393) vroegen op 27.12.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.12.2011 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit.

(....)

Op 26.01.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 30.01.2012 op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.”

(...)

We beklemtonen dat de betrokkene tijdens haar verhoor uitdrukkelijk stelde dat ze in Polen geen problemen kende.

(...)

De betrokkene verklaarde, op uitzondering van haar kinderen, geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

(...)

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor geen melding van gezondheidsproblemen”.

2.6. Verzoekers maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS, nr. 129.903, 30 maart 2004; RvS, nr. 160.589, 27 juni 2006).

2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.9. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.10. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.11. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.12. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.13. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.14. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

2.15. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.16. *In casu* gebeurde dit ‘zo nauwkeurig mogelijk onderzoek’ bij analyse van de verzoekers gedane verklaringen in het kader van het Dublin-verhoor. Uit het administratieve dossier en meer bepaald uit de verklaringen van het Dublin-verhoor is gebleken dat verzoekers uitdrukkelijk stelden geen problemen te hebben gekend in Polen. Bovendien verklaarden zij tevens dat ze in Polen in een opvangcentrum verbleven hebben. Verzoeker zelf uitte geen enkele vrees, terwijl verzoekster verklaarde dat ze had horen zeggen dat het gevaarlijk was in Polen, doch dit heeft zij geenszins zelf persoonlijk ondervonden. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing(en) hieromtrent het volgende werd gesteld door het bestuur:

Uit de motivering van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster:

“(…) We beklemtonen dat de betrokkene tijdens haar verhoor uitdrukkelijk stelde dat ze in Polen geen problemen kende. Ze verbleef van haar binnenkomst op 13.12.2011 tot haar vertrek naar België op 25.12.2011 in een opvangcentrum in Bela Podlaska. Ze hoorde van anderen dat Polen een onveilig land zou zijn, maar brengt zelf geen feiten of ervaringen aan, die met betrekking op haar persoonlijke situatie daarop zouden wijzen. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties een maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die zouden kunnen wijzen op een inbreuk van artikel 3 EVRM. (...)”

Uit de motivering van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg, nadat hij eerder asiel vroeg in Polen (vraag 18) en of hij redenen heeft, die met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat, Polen, zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene antwoordde dat zijn moeder besliste vanuit Polen naar België te gaan. Verder stelde hij geen problemen te hebben gekend in Polen. Hij bracht geen redenen aan, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen.

(…)

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Polen stemde met het akkoord van 30.01.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag.

(…)

De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn moeder en broers en zus geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen melding van gezondheidsproblemen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen medische attesten aan. Er is dan ook geen grond om te stellen dat een overdracht aan Polen vanwege redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We wijzen er op dat de betrokkene op 26.02.2012 een aanvraag indiende voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. De bevoegde diensten beoordeelden deze aanvraag op 08.03.2012 als onontvankelijk”.

2.17. Uit de motiveringen van de bestreden beslissingen blijkt afdoende dat het bestuur met al verzoekers' hun verklaringen rekening heeft gehouden. De Raad wijst er bovendien op dat verwerende partij in de bestreden beslissingen het volgende stelt: *“Polen stemde met het akkoord van 30.01.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse Instanties na overdracht van de betrokkene haar in België Ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde Internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/B5JEG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering, indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar kinderen geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor geen melding van gezondheidsproblemen. Ze bracht in het kader van haar asielaanvraag geen medische attesten aan. Er is den ook geen grond om te stellen dat een overdracht aan Polen vanwege redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We wijzen erop dat de betrokkene op 28.02.2012 een aanvraag indiende voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. De bevoegde diensten beoordeelden deze aanvraag op 08.03.2012 als onontvankelijk. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.”*

2.18. Verzoekers maken door hun beschouwingen en citaten uit allerhande teksten, zoals de artikelen van onder meer Pax Christi, de thesis over Tsjetsjeense asielzoekers, de ECRE richtlijnen, etc.. geenszins aannemelijk dat hun rechten als derdelanders in Polen *in concreto* niet gevrijwaard zijn, nu Polen gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers, zoals de bestreden beslissingen trouwens terecht vaststellen. De Belgische staat dient er van uit te gaan dat de Poolse autoriteiten hun internationale en Europese aangegane engagementen zullen nakomen. Polen, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en de Vluchtelingenconventie en het land is tevens gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien zal nakomen. In dit verband kan nuttig verwezen worden naar een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens, gewezen met betrekking tot een andere Europese lidstaat, Griekenland. In de zaak, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, van 2 december 2008, stelde het EHRM in § 17 van zijn arrest: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*, vrije vertaling: ‘Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen’). Het bestuur mag

derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Polen dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

2.19. Waar verzoekers stellen dat zij bij een terugkeer naar Polen *“hun dossier door Polen zal overgemaakt worden aan Rusland waardoor zij het slachtoffer kunnen of zullen worden van bedreiging en vervolging en dat Polen er zich anderzijds niet van onthoudt te refouleren naar Rusland..”* stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is en dat de bestreden beslissingen op zich niet voorzien in een terugleiding naar Rusland. Een eventuele terugleiding naar Rusland zal slechts mogelijk zijn indien de Poolse autoriteiten hiertoe een afzonderlijke beslissing nemen en de verzoekende partijen tonen niet aan dat Polen, een land dat lid is van de Europese Unie, haar rechten, zoals onder meer vervat in het EVRM, niet zou respecteren.

2.20. Verzoekers tonen geen schending van artikelen 3 van het EVRM aan, gezien het ontbreken van concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken, voldoende zwaarwichtige feiten (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ernstig.

2.21. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM laten verzoekers volledig na uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 EVRM geschonden werd door de bestreden beslissing(en). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt immers dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS. 8 januari 2007, nr. 166.392). Louter ten overvloede kan opgemerkt worden dat een schending van artikel 8 van het EVRM hier geenszins in het geding kan zijn, nu alle familieleden, te weten de moeder en de meerderjarige zoon, oftewel verzoekers en de minderjarige kinderen van de moeder (verzoekster), allen geadresseerden zijn van de bestreden beslissingen. De familie van verzoekers wordt dan ook niet gescheiden door de bestreden beslissingen. Temeer nu verzoekers zelf aanbrengen dat de echtgenoot van verzoekster, de vader van de meerderjarige verzoeker, overleden is.

2.22. Waar verzoekers een document bij hun verzoekschrift voegen waaruit zou blijken dat hun vader/echtgenoot is overleden, merkt de Raad tevens op dat het bestuur geen rekening kon houden met de elementen die voor het eerste gevoegd worden bij het verzoekschrift. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

2.23. Wat betreft de door verzoekers opgeworpen schendingen van de artikelen, 18, 19, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten ook maar enige toelichting te verschaffen bij de vermeende schending van de voornoemde artikelen 41 en 47. Deze artikelen worden slechts nominaal vermeld zonder dat verzoekers preciseren hoe de bestreden beslissing(en) deze artikelen dan wel zouden schenden; om die reden is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt immers dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS. 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.24. Wat betreft de opgeworpen schending van de artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de EU, luiden voornoemde artikelen vooreerst als volgt:

“Artikel 18

Asielrecht: Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

Artikel 19

Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. *Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.*”

2.25. De bestreden beslissingen betreffen de bijlagen 26^{quater} waarbij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dit ten einde dat verzoekers hun asielaanvraag kunnen behandeld zien door Polen. Europese lidstaat dewelke volgens de dwingende regels van het Europees recht gehouden was verzoekers over te nemen en daartoe ook op 30 januari 2012 op grond van artikel 16.1 d) van Verordening 343/2003 instemde. Het asielrecht dat gewaarborgd wordt door artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de EU wordt op die manier geenszins met de voeten getreden. De regels van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, alsook de regels van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap worden gerespecteerd door de bestreden beslissingen. Verzoekers tonen niet aan dat hun fundamenteel recht op asiel teloor gaat door de bestreden beslissing(en). Uit de motivering van de bestreden beslissing(en) blijkt overigens zelf dat de Poolse asielinstanties instemden en zodoende op de hoogte zijn van de komst van verzoekers en dat zij aangeven verzoekers hun asielaanvraag te gaan behandelen conform het Europees recht en het Verdrag van Genève.

2.26. Waar verzoekers menen dat hun asielrecht ontnomen wordt, wijst de Raad er ook op dat de Poolse autoriteiten op 30 januari 2012 hebben ingestemd met de terugname van verzoekers bij toepassing van artikel 16.1. d) van de Dublin II-Verordening, die luidt als volgt:

”1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

a) (...)

b) (...)

c) (...)

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

2.27. Verzoekers hebben klaarblijkelijk zelf hun asielverzoek ingetrokken, waardoor hun kritiek niet dienstig is. De bestreden beslissingen bevatten de determinerende motieven op grond waarvan ze werden genomen en bevatten zowel een vermelding van de juridische grondslag als een feitelijke uiteenzetting. Een schending van de motiveringsplicht wordt ook hier niet aangetoond.

2.28. Wat betreft de vermeende schending van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de EU dient vooreerst opgemerkt te worden dat er *in casu* geen sprake is van een zogenaamde *“collectieve uitzetting”*. De bestreden beslissingen zijn beiden sterk geïndividualiseerd en gemotiveerd volgens de eigen kenmerken van het dossier van de respectievelijke verzoekers. De minderjarige kinderen van verzoekster vallen uiteraard onder haar verantwoordelijkheid als ouder en wettelijke vertegenwoordigster. Wat betreft verzoeksters meerderjarige zoon, oftewel verzoeker, volstaat het te stellen dat er aparte beslissing genomen werd ten aanzien van diens persoon. Van collectieve uitzetting is geen sprake, dit onderdeel van het enig middel mist feitelijke en juridische grond.

2.29. Voor wat betreft artikel 19, punt 2 van het Handvest van de grondrechten van de EU geldt dat de inhoud en bewoordingen, met name: *“Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen”*, danig overeenkomen met de inhoud en bewoordingen van de bescherming vervat in artikel 3 van het EVRM, dat het hier kan volstaan te verwijzen naar de bespreking van het enig middel aangaande de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM supra onder de punten 2.8 tot en met 2.20.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC